

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: **R. J.**
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 4. 2015, č. j. JMK 19403/2015, sp. zn. S – JMK 19403/2015/ODOS/Ša

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 8. 6. 2015 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice, Odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 28. 1. 2015, č. j. OD/69697/2014-5 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“). Správního deliktu se dopustil tím, že jako provozovatel vozidla r.z. „X“ v rozporu s ustanovením § 10 silničního zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci stanovená tímto zákonem. Automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy bylo zjištěno, že dne 21. 8. 2014 v 14:30 hodin v Židlochovicích, na ul. Žerotínovo nábřeží blíže neustanovený řidič vozidla r.z. „X“ překročil nejvyšší povolenou rychlost, stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o méně než 20 km/h. V místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 63 km/h, resp. 60 km/h (dle toleranční odchylky měření 3 km/h, viz evropská směrnice č. 75/443/EHS a zákon č. 505/1990 Sb., o metrologii). Tím došlo k porušení ustanovení § 18 odst. 4 silničního zákona a ke spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona. V daném případě tak došlo ke spáchání správního deliktu provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f odst. 1 silničního zákona, neboť jako provozovatel vozidla v rozporu s ustanovením § 10 silničního zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci stanovená tímto zákonem.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce svou žalobu koncipoval do pěti hlavních žalobních bodů, přičemž nejprve brojl proti nezákonnosti napadeného rozhodnutí z důvodu, že není za porušení povinností řidiče odpovědný. Porušení pravidel silničního provozu totiž nebylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy ve smyslu ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) silničního zákona. V posuzovaném případě bylo měřeno zařízením Ramer AD9T, u kterého správní orgány neprokázaly, že by bylo používáno bez lidské obsluhy. Dle žalobce předmětné zařízení není užíváno bez lidské obsluhy, o čemž svědčí ověřovací list rychloměru, záznam o přestupku a fotografie z měřícího zařízení a rovněž návod k obsluze. Předmětná právní úprava je záměrná a logická, neboť zatímco u stacionárního radaru je vyloučena jeho chybovost v důsledku pochybení obsluhy, v případě použitého rychloměru Ramer AD9T, jenž je nastaven obsluhou, ta jej ustavuje do správné polohy, vybírá měřící stanoviště apod., je riziko pochybení velké a v žádném případě nejde o zařízení bez lidské obsluhy.
3. Dále žalobce namítal nesrozumitelnost výroku rozhodnutí, neboť ve výroku rozhodnutí není přesně specifikováno místo měření vozidla. Z výroku rozhodnutí nelze nijak dovodit, v jakém směru jízdy ke spáchání přestupku došlo (zda ve směru jízdy z obce Vojkovice na obec Nosislav či ve směru opačném), a není tedy přezkoumatelné, jaké je v předmětném

úseku komunikace dopravní značení, tedy i nejvyšší povolená rychlost. Není taktéž přezkoumatelné, zda k měření došlo na území obce, nebo mimo obec, případně v těsné blízkosti dopravní značky IS 12a/b (obec – začátek/konec). Místo měření není blíže specifikováno např. číslem popisným a ulice Žerotínovo nábřeží začíná již mimo obec. Není ani zjištěné, zda obecní policie je v předmětném úseku komunikace oprávněna měřit rychlost, neboť souhlas policie s měřením rychlosti na ulici Žerotínovo nábřeží nesubsumuje celou tuto ulici. K tomu žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010-56, a na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73. Jistou vágnost v definici místa spáchání přestupku připouští odborná literatura tehdy, pokud se přesné místo spáchání skutku nepodaří přesně zjistit po provedení dostupných důkazů. Žalobce zastává názor, že místo protiprávního jednání nebylo dostatečně určeno a nelze tak přezkoumat, zda jednání řidiče vozidla bylo skutečně v rozporu s právními předpisy.

4. Žalobce dále namítl procesní pochybení správních orgánů spočívající ve výzvě ze dne 30. 1. 2015 k odstranění nedostatků podání (odvolání), č. j. OD/69697/2014-6, kdy správní orgán uložil žalobci k doplnění podání lhůtu pěti dnů, avšak žalobce neupozornil na následky zmeškání této lhůty, přičemž za takových okolností nemůže výzva zavazovat. Toto vyplývá z ustanovení § 45 odst. 2 správního řádu a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2011, č. j. 2 As 99/2010 – 67.
5. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené i prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

6. III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

7. Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 15. 7. 2015, uvedl, že žalobce v podaném odvolání do prvostupňového rozhodnutí neuvedl žádné konkrétní výhrady k věci, ačkoliv byl správním orgánem I. stupně vyzván k doplnění blanketního odvolání, což však neučinil. Žalovaný tedy nemohl reagovat na konkrétní výhrady a přezkoumal tak prvostupňové rozhodnutí a řízení, jež mu předcházelo, z hlediska souladu s právními předpisy v plném rozsahu. S ohledem na námitku týkající se výzvy k doplnění odvolání poukazuje na skutečnost, že žalobce měl v řízení zmocněnce, společnost FLEET Control, s.r.o. Tento zmocněnec vystupuje v řízeních před správními orgány a má bohatou zkušenost s těmito řízeními včetně znalosti příslušných právních předpisů i stran obsahových náležitostí odvolání. Dle žalovaného tedy nebyl obviněný nijak krácen na svých právech i za situace, kdy výzva k doplnění odvolání neobsahuje sdělení konkrétního údaje, o jaký má být odvolání doplněno. Z předchozí činnosti zmocněnce žalobce je zřejmé, že je mu známo, jaké náležitosti má odvolání obsahovat.
8. Žalobce dále namítal neurčitost výroku rozhodnutí. Dle záznamu o přestupku pořízeného radarem rychlost vozidla byla měřena v obci Židlochovice na ul. Žerotínovo nábřeží, kde je nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 50 km/h. Na této ulici je Městská policie Židlochovice oprávněna měřit rychlost vozidel v úseku od křižovatky Náměstí Míru po konec obce ve směru Nosislav – obousměrně (viz přípis Policie ČR označený „Schválení úseků pro měření rychlosti MP Židlochovice“ ze dne 15. 11. 2013). Z fotodokumentace je zřejmé, že rychlost vozidla byla měřena před přechodem pro chodce a současně je vidět most přes řeku Svratku. Tyto ukazatele jsou dostatečné pro určení místa měření rychlosti tak, aby bylo možné bez pochyb určit, že rychlost byla měřena v předmětném úseku, kde je Městská policie Židlochovice oprávněna měřit rychlost vozidel a kde je nejvyšší

dovolená rychlost stanovena na 50 km/h. Není možné blíže určit místo měření pomocí čísla popisného nějaké nemovitosti. Žalovanému je z místní znalosti a úřední činnosti známo, že se v místě měření či jeho blízkosti žádná nemovitost nenachází. Místo měření rychlosti bylo v rozhodnutí dostatečně specifikováno.

9. Žalobce dále polemizoval s pojmem automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy k měření rychlosti vozidel. Žalovaný zde odkázal na stanovisko Ministerstva dopravy ČR ze dne 29. 5. 2013, č. j. 102/2013-160-OST/4, dostupné na www.mdcz.cz. Žalovanému je rovněž z jeho úřední činnosti známo, že v posuzovaném případě byla rychlost vozidla zjištěna stacionárním měřičem rychlosti, tj. měřičem pevně zabudovaným. Ze záznamu o přestupku pak vyplývá, že stacionární měřicí zařízení bylo v režimu měření „automatizovaný“. Žalovaný tedy nemá pochyb o tom, že rychlá jízda byla zjištěna pomocí automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy. Žalovaný navrhuje zamítnutí podané žaloby.
10. Žalobce ve své replice, doručené soudu dne 20. 8. 2015, polemizoval s některými vyjádřeními žalovaného, přičemž setrval na své žalobní argumentaci uvedené v žalobě i svém procesním stanovisku na zrušení napadeného rozhodnutí.

IV. Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud v Brně rozhodl o žalobě rozsudkem ze dne 14. 6. 2017, č. j. 31 A 36/2015-37.
12. Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce kasační stížnost, o které Nejvyšší správní soud rozhodl rozsudkem ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 As 213/2017-37, ve znění opravného usnesení ze dne 1. 6. 2018, č. j. 9 As 213/2017-44. Nejvyšší správní soud předmětný rozsudek zdejšího soudu zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení, když přisvědčil námitce nepřezkoumatelnosti předmětného rozsudku týkající se odložení řízení v rámci řízení před správním orgánem I. stupně. V dalším řízení je krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu podle § 110 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).
13. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. poté, kdy účastníci řízení s tímto postupem vyslovili souhlas.

IV. A Závěry převzaté z rozsudku zdejšího soudu ze dne 14. 6. 2017, č. j. 31 A 36/2015-37

14. Při vypořádání žalobních námitek nemá krajský soud důvod odchylovat se od závěrů, k nimž dospěl v citovaném rozsudku (v rozsahu aprobovaném Nejvyšším správním soudem), proto na ně odkazuje v tomto rozsahu.
15. Předně považuje soud za důležité uvést, že většinou obdobných námitek, jež žalobce uplatnil ve své žalobě, se zdejší soud již zabýval v obdobné skutkové situaci, a to v rozsudku ze dne 8. 7. 2016, č. j. 62A 7/2015-36, v rozsudku ze dne 29. 9. 2016, č. j. 31A 3/2015-37 či v rozsudku ze dne 26. 1. 2017, č. j. 30A 12/2015-33 a soud nevidí důvod pro odchýlení se od těchto závěrů ani v nyní řešené věci navíc za situace, kdy jeho rozhodovací praxe je potvrzena také rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2017, č. j. 7 As 282/2016-38 a rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017, č. j. 8 As 172/2016-36.

16. Těžiště první žalobní námitky spočívá v tvrzení, že nebyl naplněn požadavek ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) silničního zákona, následkem čehož nemohlo dojít ke vzniku odpovědnosti provozovatele vozidla za daný správní delikt.
17. Podle ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) silničního zákona odpovídá právnická nebo fyzická osoba za správní delikt, „pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání.“ Z uvedeného plyne, že k tomu, aby mohl být provozovatel vozidla sankcionován za rychlost, musí dojít ke změření rychlosti vozidla automatizovaným technickým prostředkem, k jehož provozu není třeba obsluhy.
18. Shodně s rozhodovací praxí zdejšího senátu i senátu 62A i senátu 30A zdejšího soudu i sedmého a osmého senátu Nejvyššího správního soudu je nutné poznamenat, že žádný právní předpis nedefinuje to, co se rozumí automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Dle zdejšího soudu se v souladu s jeho dřívější judikaturou bude jednat především o technické prostředky trvale nainstalované a zpravidla pevně zabudované na určitém místě, které nevyžadují přítomnost obsluhujícího personálu. Takové měřidlo je obsluhou toliko umístěno, nainstalováno, případně spuštěno, avšak samotné měření již probíhá automaticky bez toho, aby obsluha takové zařízení ovládala. Charakter automatizovaného technického prostředku je tak dán automatizovaným měřením, které probíhá bez vlivu obsluhy.
19. Pro posouzení toho, zda se jedná o automatizovaný technický prostředek, je zcela nerozhodné to, že se jedná o rychloměr, který lze používat pouze v souladu s návodem k obsluze (u každého přístroje je nutno při nastavení, resp. uvedení do provozu, dbát na dodržení podmínek výrobcem uvedených v návodu k obsluze), i to, že dle záznamu o měření byl předmětný rychloměr nastaven konkrétní osobou, jejíž jméno je v záznamu uvedeno (neboť každý silniční radar někdo musí nastavit bez ohledu na to, zda je umístěn na mýtné bráně, pevném, stálém stanovišti u silnice, nebo je umisťován ad hoc). Podstatné je pouze to, zda je rychloměr schopen fungovat samostatně, tedy automaticky zaznamenávat a vyhodnocovat rychlost všech projíždějících vozidel, nebo zda je k výběru a měření rychlosti toho kterého konkrétního vozidla nutná součinnost lidské obsluhy.
20. V případě jakéhokoli stacionárního rychloměru je nezbytné přístroj před uvedením do provozu správně nastavit a umístit v souladu s pokyny výrobce tak, aby byla zajištěna jeho správná funkčnost. Tato skutečnost však sama o sobě neznamená, že by se nejednalo o automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy, nebo to, že by se jednalo o přístroj, který je používán ke změření rychlosti příslušníkem (městské) policie.
21. Skutečnost, na kterou poukazuje žalobce, tedy že předmětný rychloměr obsluha nastaví, ustaví do správné polohy, vybírá měřící stanoviště apod. je pro způsob měření (automatický nebo manuální režim) zcela irelevantní. Takovou argumentaci by bylo možné následně vztáhnout k jakémukoliv rychloměru, protože každý (i stacionární) rychloměr musí někdo nastavit, ustavit do správné polohy a dokonce i vybrat měřící stanoviště. Jinak by za automatizovaný technický prostředek bylo možno ad absurdum považovat pouze takový rychloměr, který se sám nastaví, ustaví do správné polohy a dokonce si vybere samostatně měřící stanoviště, což ani při současném technologickém pokroku není reálně představitelné.

22. Podle názoru zdejšího soudu nelze rozlišovat mezi automatizovanými technickými prostředky na základě toho, zda jsou nastaveny jen jednou a následně se stále nachází na jediném místě nebo jsou opakovaně nastavovány a umísťovány na rozličných stanovištích. Jediným dělícím kritériem je režim měření, tedy automatický, kdy jsou snímána veškerá projíždějící vozidla a zaznamenávána jejich rychlost, a manuální, kdy výběr měřeného vozu a měření rychlosti provádí sama obsluha rychloměru.
23. Žalobní námitka opírající se skutkově pouze o způsob uvedení rychloměru do provozu, proto není důvodná. Tvzení o tom, že z návodu k použití radaru Ramer AD9T vyplývá, že není schopen fungovat bez lidské obsluhy, žalobce nijak nedoložil, když v jím předložené části návodu nic takového obsaženo není. Naopak je toto tvrzení v přímém rozporu se záznamem o přestupku, ze kterého vyplývá automatický režim rychloměru. Skutečnost, že se k předmětnému rychloměru obsluha připojuje přes Wi-Fi (nebo ethernet), není důvodem pro závěr o tom, že je to obsluha rychloměru, kdo provádí měření. Bez možnosti konektivity by samotný radar nebyl prakticky k ničemu, neboť by z něj nebylo možno získat uložená data, a je zcela irelevantní, jaký komunikační protokol výrobce zvolil, tedy výběr dat a možnost nastavení zařízení prostřednictvím USB portu, Wi-Fi nebo ethernetu.
24. Zároveň soud nutně musí poukázat na to, že samotný „stativ“, na kterém je radar umístěn, je nepodstatný. Mezi stranami není sporu o tom, že byl použit radar Ramer AD9T. Stejný rychloměr typu Ramer AD9 může být umístěn v pevné „budce“ u silnice, na mýtné bráně, na trojnožce, nebo v zavazadlovém prostoru služebního vozidla. Nic z toho ale nevypovídá o tom, jak tento rychloměr měří, a je holým nesmyslem rozlišovat při definici automatizovaného technického prostředku např. mezi stejnými rychloměry typu Ramer AD9 podle toho, jak jsou nainstalovány.
25. Lze tedy shrnout, že žalobcovy výtky poukazující na ověřovací list, či záznam o přestupku, popřípadě návod k obsluze radaru nejsou, vzhledem k právě uvedenému, schopny vyvrátit tvrzení žalovaného, že byl použit radar splňující zákonné požadavky. Nelze taktéž přehlížet, že žalobce tuto námitku vznesl až v žalobě, ačkoliv mohl nahlížet do spisu již během správního řízení a uvedenou vadu měření vytknout již tehdy. Ve správním spise je totiž pod č.l. 4 ověřovací list č. 218/13, z něž je zřejmé, který typ radaru byl při měření užit. Uplatnění uvedené námítky až v žalobě vzbuzuje důvodné podezření, že jde pouze o účelovou procesní taktiku.
26. Soud tedy uzavírá, že v daném případě byl rychloměr Ramer AD9T použitý při měření žalobcem provozovaného vozidla v automatizovaném režimu a splňuje tak definici automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy. Soud tak první žalobní námitku shledal nedůvodnou.
27. Zdejší soud se dále zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti výroku rozhodnutí pro nedostatečnou specifikaci místa měření vozidla, když tuto rovněž vyhodnotil jako nedůvodnou. Soud přisvědčil tvrzení žalobce potud, že místo měření je ve výroku rozhodnutí obou instancí vymezeno pouze názvem ulice a obce. Nicméně ani tato skutečnost není důvodem pro to, aby byla napadená rozhodnutí označená za nepřezkoumatelná. Nelze především odhlédnout od skutečnosti, že přesný čas měření, jakož i fotodokumentace, která je součástí záznamu o měření, tyto informace jednoznačně konkretizují. Soud nezpochybňuje, že na formulaci tzv. skutkových vět ve výrocích rozhodnutí ve věcech správního trestání je nutno klást přísné požadavky. Smyslem co

možná nejpreciznějšího vymezení skutku ve výroku rozhodnutí ve věci správního trestání je zamezení možnosti záměny skutku a případného opakovaného postihu za týž skutek, čímž by došlo k prolomení zásady ne bis in idem. Ve stejném duchu již dříve judikoval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém rozhodnutí ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, ve kterém dospěl k závěru, že „(...) v rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným (...) jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě.“

28. S ohledem na princip právní jistoty je tedy nezbytné klást relativně přísné nároky na vymezení skutku ve výroku rozhodnutí o přestupku, potažmo o správním deliktu. Je však nutno vždy zhodnotit, zda se jedná o požadavky přiměřené a nikoliv přemrštěné, jež by odhlížely od výše nastíněného smyslu přesné specifikace skutku. Správní orgán tak vždy musí přihlídnout k individuálním podmínkám a skutkovým okolnostem daného případu.
29. V souvislosti s posuzovaným případem lze dále odkázat na závěr Nejvyššího správního soudu obsažený v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39, dle kterého „nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně. To u přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti ani objektivně není možné. U těchto přestupků bude ve výroku správního rozhodnutí místo spáchání vždy vymezeno určitým úsekem komunikace více či méně dlouhým. Zcela přesné místo změření vozidla přestupce je zřejmé z fotografie z měřicího zařízení, jež je součástí záznamu o přestupku.“
30. V posuzovaném případě je ve výroku rozhodnutí uvedeno, že bylo zjištěno, že „dne 21. 8. 2014 v 14:30 hodin v Židlochovicích, na ul. Žerotínovo nábřeží blíže neustanovený řidič vozidla r.z. „X“ překročil nejvyšší povolenou rychlost, stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o méně než 20 km/h, kdy v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 63 km/h, resp. 60 km/h.“ Ze záznamu o měření a přiložené fotodokumentace je pak patrné, že ke změření předmětného vozidla došlo dne 21. 8. 2014, v 14:30 hodin v blízkosti přechodu pro chodce, neboť je zřetelně vidět svislá dopravní značka A 11 „Pozor, přechod pro chodce“. Nelze tak souhlasit se žalobcem, že by nebylo zřejmé, kde přesně k měření došlo a zda bylo měřeno v obci či mimo ni (k obdobnému vymezení místa spáchání správního deliktu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2015, č. j. 1 As 79/2015-56). Jak judikoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 3. 2015, č. j. 1 As 155/2014-39, silniční komunikace mimo obec nejsou označovány názvem ulice. Již z určení ulice Žerotínovo nábřeží v Židlochovicích jako místa přestupku je proto zjevné, kde k měření rychlosti došlo – v obci.
31. Ze záznamu o přestupku vyplývá, že v daném úseku byla maximální povolená rychlost pro osobní automobily 50 km/h. Bližší určení místa měření, např. pomocí čísla popisného přilehlé nemovitosti, nebylo v tomto případě možné, neboť se jednalo o nezastavěnou část obce. Záznam o přestupku však obsahuje dostatek určujících znaků, z nichž lze místo měření jasně identifikovat, a soud považuje za dané situace popis místa spáchání deliktu za dostatečně konkrétní. Stejně totiž je, že v daném případě nemohlo dojít k záměně skutku

s jiným skutkem žalobce, neboť předmětný skutek je zcela jednoznačně vymezen jak popisem a časovým údajem, tak i určitým úsekem komunikace. Soud má tedy za to, že určení místa názvem ulice a obce spolu s uvedením času ve výroku rozhodnutí konkretizuje skutek natolik, aby při zohlednění obsahu záznamu o přestupku nemohlo dojít k jeho záměně s jiným skutkem. Vymezení skutkové věty v předmětném rozhodnutí městského úřadu je proto dostatečné a nezakládá nezákonnost ani nepřezkoumatelnost daného rozhodnutí.

32. Soud pouze nad rámec uvedeného konstatuje, že prostřednictvím značky přechod pro chodce lze zcela přesně určit místo měření, a to za křižovatkou ulic Žerotínovo nábřeží a ulice Havlíčkova ve směru z obce Nosislav na obec Vojkovice, jak to potvrzuje i záznam o přestupku, v němž je jako směr uveden „Příjezd“. Soud uvedené konstatuje zcela nad rámec nosných důvodů svého rozhodnutí uvedených v předcházejících odstavcích, když identifikace místa jasně vyplývá z volně dostupné mapy na serveru www.mapy.cz.
33. Zdejší soud nemůže souhlasit se žalobcem ani v tom, že by nebylo zřejmé, zda je obecní policie oprávněna v daném úseku měřit. Součástí správního spisu je totiž na č.l. 3 listina vydaná Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Jihomoravského kraje, Dopravním inspektorátem Brno-venkov dne 15. 11. 2013 nazvaná „Schválení úseků pro měření rychlosti MP Židlochovice“, č.j. KRPB-283057/ČJ-2013-060306. V ní je jako schválené místo měření rychlosti uvedeno Žerotínovo nábřeží v Židlochovicích v části „od křižovatky Náměstí Míru po konec obce ve směru Nosislav – obousměrně“. Právě v tomto úseku pak k měření došlo. Uvedená žalobní námitka je tedy nedůvodná.
34. Soud nepřisvědčil rovněž žalobní námitce spočívající v nedostatečném, resp. chybném, poučení správního orgánu I. stupně ve výzvě k doplnění odvolání. Správní orgán I. stupně ve výzvě k odstranění nedostatků podání ze dne 30. 1. 2015, č. j. OD/69697/2014-6, žalobce vyrozuměl, že podané odvolání „nemělo dle ustanovení § 82 odst. 2 správního řádu náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 správního řádu“, přičemž mu stanovil lhůtu pět dnů k jeho doplnění.
35. Je třeba zdůraznit, že odvolání je podáním ve smyslu ustanovení § 37 správního řádu. Podle ustanovení § 37 odst. 3 správního řádu *„nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.“*
36. Podle ustanovení § 82 odst. 2 věty první správního řádu *„odvolání musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo.“*
37. Nelze však dále opomenout obecnou poučovací povinnost správního orgánu ve správním řízení ve smyslu ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu, dle kterého *„správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné.“* Z tohoto lze dovodit, že rozsah zákonem požadované poučovací povinnosti je modifikován jak povahou úkonu, tak i osobními poměry dotčené osoby.
38. V nyní řešeném případě tedy správní orgán I. stupně řádně vyzval žalobce k doplnění jím podaného blanketního odvolání, přičemž odkázal na nesprávné ustanovení správního řádu. Argumentaci žalobce vnímá soud jako ryze účelovou. Zdejšímu soudu je z jeho úřední

činnosti znám zmocněnec žalobce, společnost FLEET Control, s.r.o., který se specializuje na zastupování osob obviněných z přestupku či správního deliktu (a to v rádech desítek až stovek případů). Tento zmocněnec bezpochyby disponuje dostatečnou znalostí předpisů v oblasti správního trestání i vedení správního řízení a jsou mu tedy známy veškeré náležitosti odvolání i obecné náležitosti podání, jakož i případné následky, pokud tyto náležitosti v podaném odvolání obsaženy nejsou. To je zřejmé i z jeho odkazů na příslušná ustanovení právních předpisů v žalobě i z jeho dalších procesních úkonů v dané věci. Namítá-li tedy tímto zmocněncem zastoupený žalobce, že byl zkrácen na svých právech ne zcela přesnou výzvou k odstranění vad odvolání, jedná se dle názoru zdejšího soudu o námitku účelovou a tudíž nedůvodnou.

39. Ve zdejším soudem posuzované věci správní delikt spočíval v nezajištění, aby při užití vozidla provozovatele na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci. Skutkově se tedy jednalo o zcela jednoduchý případ. Správní orgán I. stupně rozhodoval na základě radarového záznamu o přestupku, výpisu z centrálního registru vozidel předmětného vozidla, listiny prokazující schválení úseků pro měření rychlostí Městskou policií Židlochovice, kopie ověřovacího listu, výzvy ze dne 22. 8. 2014, sdělení údajů osoby údajného řidiče, výpisu údajů z registru obyvatel, záznamu o odložení věci a rovněž oznámení a předvolání k ústnímu jednání, na základě čehož byl správní delikt žalobce prokázán. Podle názoru zdejšího soudu jsou listinné důkazy v tomto případě zcela jasné a plně prokazují skutkový stav zjištěný Městskou policií Židlochovice. Prvostupňové i napadené rozhodnutí jsou jak po skutkové, tak po právní stránce bezvadné a soud neshledal žádného důvodu je zrušit.

IV. B Odložení řízení před správním orgánem I. stupně – vázanost právním názorem Nejvyššího správního soudu

40. Nejvyšší správní soud v již uvedeném rozsudku ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 As 213/2017-37, ve znění opravného usnesení ze dne 1. 6. 2018, č. j. 9 As 213/2017-44, přisvědčil námitce nepřezkoumatelnosti týkající se odložení řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o přestupcích“), která není v předmětném rozsudku krajského soudu vypořádána. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc zdejšímu soudu vrátil k dalšímu řízení s tím, že v novém řízení bude povinen se s touto žalobní námitkou vypořádat a řádně ji v rozsudku odůvodnit. Dále se Nejvyšší správní soud zabýval také ostatními kasačními námitkami, které však posoudil jako nedůvodné.
41. Žalobce ve svém žalobním návrhu tvrdil, že správní orgán I. stupně měl předmětnou věc odložit podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, neboť pachatel přestupku zemřel, a nikoliv dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích. Pokud by správní orgán I. stupně postupoval dle § 66 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, nemohl by zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.
42. Podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích správní orgán, aniž řízení zahájí, věc odloží, jestliže osoba podezřelá z přestupku zemřela před zahájením řízení.
43. Dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích správní orgán věc dále odloží, jestliže nezjistí do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.

44. Podle § 125f odst. 4 písm. a) silničního zákona „*obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.*“
45. V nyní projednávané věci správní orgán I. stupně odložil řízení o přestupku podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích, neboť mu bylo ze strany žalobce sděleno, že předmětné vozidlo v době spáchání vytýkaného jednání řídil pan J. M. (nar. „X“, bytem P. 216, P.), avšak toto sdělení nebylo učiněno v zákonem stanovené lhůtě 15 dnů ode dne doručení výzvy ke sdělení údajů o totožnosti řidiče vozidla, navíc žalobcem sdělený řidič zemřel dne 22. 9. 2014.
46. Krajský soud v postupu správního orgánu I. stupně, resp. žalovaného, neshledává žádné kroky rozporné s příslušnými zákonnými ustanoveními. V průběhu správního řízení nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, proto bylo řízení s tvrzeným řidičem odloženo dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích. Soud při tomto konstatování nemůže odhlédnout od praxe zástupce (zmocněnce) žalobce ve správních řízeních, která je mu známa z jeho vlastní rozhodovací činnosti, kdy tento zástupce (společnost FLEET Control, s.r.o.) záměrně uvádí na dotaz správních orgánů ohledně pachatele přestupků osoby, které v mezidobí od spáchání vytýkaného jednání do dne rozhodnutí správních orgánů zemřely.
47. Navíc žalobce ani nijak v průběhu správního řízení nedoložil, že by pan J. M. jeho vozidlo v rozhodnou dobu měl k dispozici (např. smlouvou nebo svědeckými výpověďmi), ale ani k této věci nic bližšího neuvedl (např. z jakého důvodu měl žalobcovo vozidlo k užívání či jaký vztah má žalobce k této osobě). Takový přístup žalobce zcela znevěrohodňuje jeho tvrzení o tom, že vozidlo měl v rozhodnou dobu v užívání právě pan J. M. I z toho důvodu správní orgán nepochybil, pokud žalobce nevyzval k bližšímu vysvětlení. Za této situace pak nelze správním orgánům vytýkat, že na základě všech výše uvedených podkladů dospěly k závěru, že nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení přestupkového řízení proti určité osobě, a bylo proto nutno věc projednat jako správní delikt provozovatele vozidla (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2016, č. j. 7 As 181/2016-34).
48. Zvolený postup v posuzované věci v zásadě odpovídá účelovým procesním strategiím a obstrukcím, které činnost společnosti FLEET Control s.r.o. při zastupování jednotlivých pachatelů ať přestupků, nebo správních deliktů pravidelně provázejí (lze odkázat např. právě na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46). Tím spíše pak nelze vyčítat správnímu orgánu I. stupně, potažmo žalovanému, že po posouzení již zjištěných okolností případu neprováděl další kroky k zjištění, zda pan J. M. mohl či nemohl vozidlo žalobce v předmětné době řídit. Skutkový stav tak, jak byl správním orgánem I. stupně popsán v prvostupňovém rozhodnutí, byl náležitě zjištěn.
49. Samotné tvrzení provozovatele vozidla v rámci zaslaného vyjádření spočívající v označení osoby, která v předmětné době vozidlo údajně řídila, ještě nezakládá skutečnosti odůvodňující zahájení přestupkového řízení proti takto určené osobě a může pouze odůvodňovat předvolání údajného řidiče k podání vysvětlení. K tomu, aby mohla být určitá osoba považována za podezřelou ze spáchání přestupku, musí přistoupit další okolnosti, z nichž by bylo možné dovodit podezření, že tato osoba skutečně měla v

rozhodnou dobu automobil v užívání a přestupek s ním spáchala. V daném případě však žádné takové okolnosti žalobce neindikoval, ze skutečností zjištěných správním orgánem I. stupně žádné takové okolnosti taktéž nevyplývají, ba naopak spíše vypovídají o opaku, a pana J. M., kterého žalobce bez dalšího označil, tak nelze považovat za osobu podezřelou z přestupku.

50. Po zhodnocení relevantních částí předloženého správního spisu dospěl krajský soud k závěru, že správní orgán I. stupně řádně zjistil skutkový stav tak, aby mohlo být se žalobcem bez důvodných pochybností zahájeno řízení o spáchání předmětného správního deliktu.
51. Na danou situaci tedy nelze aplikovat § 66 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, dle něhož je správní orgán povinen věc odložit, zemřela-li osoba podezřelá z přestupku před zahájením řízení, nýbrž skutečně § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích tak, jak učinil správní orgán I. stupně a žalovaný.
52. Za této situace správní orgány mohly postupovat ve smyslu § 125f odst. 4 silničního zákona. Lze tak uzavřít, že postup správního orgánu I. stupně a žalovaného byl v souladu s příslušnými zákonnými ustanoveními.
53. Vzhledem k výše uvedenému považuje soud za nedůvodnou a zjevně účelovou také námitku nesprávného odložení řízení před správním orgánem I. stupně.

V. Shrnutí a náklady řízení

54. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem a soudu nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
55. Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Kasační stížnost je nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Brno 24. září 2018

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. P.